

Hlavní název: Národní politika
Datum vydání výtisku: 29.6.1914
Číslo výtisku: 176
Druh dokumentu: číslo periodika
ISSN: 1805-2444
Číslo stránky: [1]

SYSTEM
♦ KRAMERIUS ♦

Podmínky využití

NK ČR poskytuje přístup k digitalizovaným dokumentům pouze pro nekomerční, vědecké, studijní účely a pouze pro osobní potřeby uživatelů. Část dokumentů digitální knihovny podléhá autorským právům. Využitím digitální knihovny NK ČR a vygenerováním kopie části digitalizovaného dokumentu se uživatel zavazuje dodržovat tyto podmínky využití, které musí být součástí každé zhotovené kopie. Jakékoli další kopírování materiálu z digitální knihovny NK ČR není možné bez případného písemného svolení NK ČR.

Národní knihovna ČR
Klementinum 190
110 00 Praha 1

kramerus@nkp.cz

Výběr dvakrát
denně:Vstupné a inzerce
přijímá redakce
na Vacl. nám. č. 21.
Telefon č. 198 a 226.

Předplácí se:

v Praze na měsíc:
v administr. k 1 30
ve školách k 1 40
s domáckou k 1 70

na venkově:

ve školách měsíčně:
bez domácky k 1 50
Poštou v Rakousku:
na měsíc k 2—
na 1/2 roku k 5 20
s dvojitou zálohou:
na měsíc k 2 70
na 1/2 roku k 7 30

NÁRODNÍ POLITIKA

Redakce:

Václavské nám. 21.

Telefon č. 1777.

Rukopisy se ne-

vracejí.

Inserť doklady mu-

na být objednaný.

U drobném prodeji

v Praze:

ranní čís. ve všední

dny a svátky 4 h

nedělní čís. se zá-

bavnou přil. 6 h

odpolední čís. 2 h

na venkově:

ranní čís. ve všední

dny a svátky 6 h

nedělní čís. se zá-

bavnou přil. 8 h

odpolední čís. 8 h

Následník trůnu arcikníže Fran- tišek Ferdinand a jeho choť paní vévodkyně Žofie z Hohenbergu obětí vražedného atentátu v Sarajevě.

Zpráva ohromující, zpráva, jež zatřese veškerou naší říší a vyvolá úžas v celém světě, dochází z bosenského hlavního města Sarajeva: následník trůnu, arcikníže František Ferdinand Este i vznešená jeho choť Žofie vévodkyně z Hohenbergu stali se oběťmi úkladné vraždy, právě když jeli k slavnosti uspořádané na radnici. Dvě bytosti, určené dostoupiti nejvyšších stupňů v hodnostech lidských, dvě bytosti spojené svazem nejroucnější lásky, klesly náhle v náruč smrti ve dvou třech okamžicích — ve chvíli, kdy následník trůnu, zastupuje staříckého panovníka, konal dílo míru, jímž získané dvě jižní země, bývalému jhu tureckému vyrvané, úže než dosud měly býti připojovány k dynastii a říši, kterou byly osvobozeny.

Veliká tragika! Určen pro trůn, arcikníže František Ferdinand Este tiše a klidně čekal na dobu, ve které by mu bylo naplniti své nejvyšší určení. Se vzácně svrchovaným jemnocitem zdržoval se všeho, co by i jen z daleka se mohlo vykládati za předčasné zasahování v osudy říše. Ve věcech veřejných konal výlučně jen to, co mu bylo uloženo, co mu bylo veleno majestátem panovníkovým. Jinak byl živ jen své milované choti, svým milým dětem a sobě — živ byl rodině své na českém hradě Konopišti, z něhož ještě před několika dny pozdravil obyvatelstvo království, dovoliv, aby uzavřené dřívě nádherné sady toho jeho sídla byly na jistou dobu obyvatelstvu uč-

něny přístupny. Odjel pak, netuše, že nikdy již nevrátí se tam, kde ztrávil nejblazeňší chvíle svého soukromého života.

V okamžiku prvního zdrcujícího dojmu, který každým z nás tak otrásl, nemožno nám šířiti se o zesnulém, jeho domnělých úmyslech do budoucna neb očekávání, jež se k němu upínalo. V té chvíli nemůžeme, leč dáti výraz nejhlubší účasti nad novou hroznou ranou, která zasáhla našeho staříckého panovníka. Choť, syn, nyní i určený z vůle panovníkovy jeho nástupce trůnu — všichni ti tři jeho srdci nejbližší zasažení vražednými ranami! Jen on sám tu dosud bohudík stojí jak starý věkovitý kmen — aby znovu vypil kalich hořkosti až do dna, i aby opatřil vedení říše do budoucna . . .

A stejrě hluboká soustrast naše odnáší se k ubohým dětem zavražděných vysokých manželů, k princezně a princům, tak náhle a tak děsně osiřelým . . . Co jest postavení, rod, moc a jméno ve tváři smrti — jež dechne, aby hynulo, co jinak mělo zářiti, co mělo rozhodovat o osudech říše a národů! . . .

Jen památka zůstává — a ta památka zavražděných manželů, takovou láskou až do smrti spjatých, jest a zůstane jasná, ničím nezkalená — zkalená jen nejlubším smutkem, který se klade na mysl národů této říše tak, jako by byl náhle spadl veliký černý přikrov na některý kvetoucí lán zahrad konopišských . . .